

RĂZBOIUL DUHOVNICESC ÎNCEPE CU DESCOPERIREA

Slăvit să fie Numele sfânt al Domnului. În timp ce stăm în picioare, să luăm Bibliile și să deschidem la 1Corinteni capitolul 2. Vom intra direct în Cuvânt. Apreciez atât de mult atmosfera. Este atât de frumos când putem păși într-o atmosferă în care inimile sunt pregătite. Domnul este înălțat și preamărit, respectat și onorat. Pășim în această atmosferă și spunem: „Doamne, preia controlul, hrănește-Ți oile”.

1 Corinteni 2.6-14:

„Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune, dar nu a veacului acestuia, nici a frunțașilor veacului acestuia, care vor fi nimicți.

Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduisse Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci,

și pe care n-a cunoscut-o niciunul din frunțașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei.

Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”

Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.

Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său.

Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești.

Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie, și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.”

Dacă ar fi să aleg un titlu pentru mesajul din dimineața aceasta, acesta ar fi: **„Războiul duhovnicesc începe cu descoperirea”**. Voi citi un citat care ne spune aceasta, dar ceea ce vreau să reținem este că Războiul duhovnicesc începe cu descoperirea. Nădăjduiesc că Dumnezeu va aduce prin buzele mele ceea ce a pus în inima mea și că va uni în inima voastră toate punctele pe care eu nu le voi putea explica.

Ca și context pentru acest mesaj, aș dori să luăm un citat din **Pecetea întâi**:

„Acum observați: va fi descoperit când Mielul părăsește locul Său de mijlocire de la Tatăl. (Aceasta este Apocalipsa 5). El ia Cartea Peciților, Cartea Peciților sau o Carte pecetluită cu Peciți, le rupe și le arată (priviți) la sfârșitul epocii, după ce mijlocirea este încheiată; epocile bisericilor s-au încheiat. El a venit în prima epocă, Epoca Efes și a descoperit, a trimis mesagerul. Observați ce s-a întâmplat în timp ce continuăm.

lată planul: primul lucru care se petrece este un anunț care are loc în ceruri. Ce se întâmplă? Este deschisă o Pecete. Ce este aceasta? Se desfășoară o taină (Vedeți?), iar când se desfășoară o taină, sună o trâmbiță care declară un război, sau cade o urgie și se deschide o epocă a bisericii. Înțelegeți? De ce este război? Îngerul bisericii prinde taina lui Dumnezeu, care nu este încă descoperită pe deplin, dar când o face, el primește această taină a lui Dumnezeu și pășește în fața poporului(după ce i-a fost dată), merge la popor. Ce face el acolo? Începe să vestească Mesajul acela. Și ce începe aceasta? Un război, un război spiritual. ”

Începând cu prima epocă încoace, El a mers la biserică atunci când îngerul bisericii respective a primit o taină, care nu era încă descoperită pe deplin. El a primit taina la deschiderea ei, și pe măsură ce taina a început să se desfășoare, a pășit în față vestind-o, sunând de fapt, dintr-o trâmbiță. Când a vestit acea taină, a sunat o trâmbiță, trâmbița fiind întotdeauna o adunare la război. Fratele Branham ne-a învățat că trâmbițele sună pentru o adunare, iar aceste trâmbițe au sunat pentru o adunare la război, îngerul începând cu Adevărul. Voi mai citi citatul acesta încă o dată ca să înțelegem ce ne spune el.

„...el primește această taină a lui Dumnezeu, apoi pășește în față, la popor (după ce i-a fost dată), merge la popor. Ce face el acolo? Începe să vestească Mesajul acela. Și ce începe aceasta? Un război, un război spiritual.”

De aceea am spus că războiul duhovnicesc începe cu descoperirea. Este important să observăm aceasta, și vreau să reținem afirmația aceasta: războiul duhovnicesc începe cu descoperirea.

„Apoi, Dumnezeu Își ia mesagerul cu aleșii acelei epoci și îi pune deoparte, adormindu-i, și varsă o urgie peste cei care au respins-o: o judecată temporară. După ce aceasta se încheie, El merge mai departe, iar ei se organizează, ridică denominațiuni, începând cu munca acelu om, Wesley și ceilalți, totul ajungând din nou în bucăți; apoi este adusă o altă taină. Ce se întâmplă atunci? Vine pe pământ un alt mesager, pentru o altă epocă a bisericii. Înțelegeți? Când vine el, sună trâmbița și declară război. Înțelegeți? Ce se întâmplă? În cele din urmă, el este

luat, iar când este pus deoparte, se revarsă urgia, îi nimicește. Moartea duhovnicească lovește biserica, ea este dusă, grupul acela. Apoi, El merge mai departe la altul. Oh, este un plan minunat, care merge până când se ajunge la ultimul înger. El nu are o anumită taină, dar adună tot ce s-a pierdut în celelalte epoci, toate adevărurile care nu au fost încă descoperite pe deplin, în timp ce venea descoperirea. Astfel, el a descoperit acele lucruri în ziua sa. Dacă vreți s-o citiți, iat-o: Apocalipsa 10.1-4. Veți înțelege. În ordine.

El ia Cartea Pecetilor, le rupe și le arată îngerului al șaptelea, deoarece numai aceasta- tainele lui Dumnezeu- este slujba îngerului al șaptelea. Noi tocmai am parcurs epocile bisericilor, cu istoria, și am dovedit aceasta. Vedeți? Este mesajul îngerului epocii a șaptea a bisericii. În ordine, el descoperă toate tainele din trecut, toate lucrurile din trecut: Apocalipsa 10.1-7, care urmează să fie.

Acum, țineți minte, în zilele îngerului al șaptelea, el sună, sună Trâmbița Evangheliei și încheie toate tainele lui Dumnezeu."

Fratele Branham ne-a arătat aici tiparul: o taină este descoperită. El ne-a spus că era deschisă o Pecete și o taină era dată; îngerul epocii o prindea și pășea în față s-o vestească, iar în timp ce făcea aceasta, suna o trâmbiță a Evangheliei. Ce a făcut el când a sunat din această trâmbiță a Evangheliei? A declarat război. Un război duhovnicesc a izbucnit, adunându-i pe cei aleși. Ce a făcut trâmbița Evangheliei? I-a adunat pe aleși. Cu ce scop? Pentru război. Aceasta înseamnă că războiul are loc întotdeauna în jurul Adevărului descoperit al zilei în care trăim. Locul în care are loc întotdeauna bătălia, este locul în care a răsunat trâmbița, până când s-a ajuns la acest ultim înger care nu a primit un anumit Adevăr, ci a adunat tot Adevărul, tot ceea ce a fost lăsat pe dinafară, toate fragmentele și bucățile, punându-le împreună pentru o singură mare descoperire a tainei lui Dumnezeu, descoperindu-L pe Hristos ca taina lui Dumnezeu descoperită. Ce a făcut el? A sunat din trâmbiță. Care trâmbiță? Ultima trâmbiță a Evangheliei sau cea de-a șaptea trâmbiță a Evangheliei.

În epoca a șaptea, a sunat ultima trâmbiță a Evangheliei, iar eu vă rog să vă

gândiți la aceasta: dacă de-a lungul epocilor, fiecare nouă descoperire care a fost dată, tot ceea ce a fost adus prin mesajul mesagerului din fiecare epocă, a declarat un război duhovnicesc, ce fel de război așteptăm noi când toate s-au adunat în această ultimă și singură trâmbiță care a sunat? Aș spune că este vorba despre războiul final, bătălia finală, ultima confruntare pentru Mireasa dintre Neamuri.

Dacă fiecare dintre aceste părți care a venit jos, a declanșat un război duhovnicesc, ce se va întâmpla când El va aduce toate părțile împreună vestindu-le într-o singură mare descoperire, într-o singură mare taină? Ce fel de bătălie credeți că se va declanșa atunci? Și pentru ce credem că este bătălia? Despre aceasta vreau să vorbim astăzi.

În **Cartea Epocilor bisericilor**, fratele Branham a spus:

„Acum, țineți minte. Hristos în Biserica adevărată este o continuare a Cărții Faptelor. Dar Cartea Apocalipsei arată cum a intrat duhul antihrist în biserică și a pângărit-o, făcând-o căldicică, formală și fără putere. Îl expune pe Satan, descoperindu-i lucrările (încercarea de a distruge poporul lui Dumnezeu și de a discredita Cuvântul lui Dumnezeu) până când este aruncat în iazul de foc.”

Eu am mai menționat aceasta, dar este bine să o reținem. *„Îl expune pe Satan, descoperindu-i lucrările”*. Care sunt lucrările lui? Ce încearcă să facă Diavolul? Lucrările Satanei sunt: *„...încercarea de a distruge poporul lui Dumnezeu și de a discredita Cuvântul lui Dumnezeu.”* Aceasta este ceea ce încearcă să facă Diavolul: *„să distrugă poporul lui Dumnezeu și să discrediteze Cuvântul lui Dumnezeu.”*

Dacă nu putem să-l lăsăm pe profet să ne spună ceea ce avem nevoie să știm ca să scoatem afară înțelegerea noastră, ne vom regăsi luptând lupte care nu au nimic a face cu adevăratul război. Să nu urmărim lucrurile urmărite de credincioșii denominaționali care vor să lupte pentru libertățile civile, împotriva avortului etc, deși nu este nimic în neregulă cu cauzele sau cu adevărul pe care îl susțin.

Avortul este un păcat, este ceva rău, iar noi ar trebui să ne împotrivism lui și să predicăm împotriva lui. Eu nu vreau să minimalizez nevoia de a lupta pentru aceasta, dar vreau să spun că dacă depunem tot efortul pentru aceasta, luptând împotriva barurilor, a căsătoriilor homosexuale etc, nu vom fi nici măcar în apropierea câmpului de luptă, ci undeva pe un alt câmp, distrași în totalitate de tactica de abatere a vrăjmașului, și nu vom lupta împotriva adevăratei probleme care este încercarea Diavolului de a distruge poporul lui Dumnezeu și de a discredita Cuvântul Său.

Ce Cuvânt încearcă el să discrediteze? Cel care a venit la răsunetul trâmbiței, Cuvântul care S-a deschis astăzi, care i-a adus poporului o descoperire, împotriva Acestuia vine atacul. Acesta este locul în care lucrează Diavolul. Fratele Branham a spus că el nu lucrează într-un bar sau într-un bordel, fiindcă acestea sunt deja ale lui; nu acolo duce el lupta. Nu acestea sunt lucrările lui, nu aici lucrează el, ci acolo unde este declarat Adevărul.

Dacă nu suntem atenți la ceea ce ne-a spus profetul, am putea fi prinși cu ușurință de tactica lui de distragere, și nu vom lupta lupta cea bună a credinței, ci vom lovi în vânt, în gol, deoarece toate aceste lucruri sunt simptomele unei probleme mult mai mari. Noi putem urmări cât vrem simptomele, dar trebuie să coborâm la rădăcina problemei, aceasta fiind că oamenii L-au părăsit pe Hristos, Hristos fiind Cuvântul. El este Cuvântul făcut trup în ziua în care trăim, iar prin respingerea lui Hristos, toate aceste lucruri sunt consecințele bolii principale, aceasta fiind necredința. Necredința în ce? În Cuvânt. În care Cuvânt? În Cuvântul pentru ziua noastră.

Astăzi, noi am fost binecuvântați cu un profet, ca să nu fim prinși în gândirea noastră și să urmărim altceva, fiind distrași de ceva care nu ne va duce nicăieri și nici nu vom atinge nimic. Dacă nu rezolvăm problema de la rădăcină, nu contează câte legi adoptăm, câte semne ne punem în curte sau la câte manifestații participăm; chiar dacă reușim să diminuăm rata avorturilor într-un anumit stat sau să conservăm căsătoria, în orice clipă poate izbucni mai rău decât a fost înainte. Așadar, poate vom câștiga o victorie temporară, va putea fi o reprimare minoră ici sau colo, ceea ce nu este un lucru rău, eu nu condamn aceasta pentru că și eu

sunt împotriva acestor lucruri, dar după un timp, după toate eforturile depuse, vom fi obosiți și ne vom opri deoarece nu asistăm la o adevărată biruință, pentru că problema adevărată este respingerea lui Hristos.

Fratele Branham a spus că problema este la amvon, pentru că predicatorii au încetat să-L predice pe Hristos, Cuvântul, și au început să predice un Isus istoric, nu pe Isus al zilei de azi.

Voi știți că vă iubesc și știu că și voi mă iubiți pe mine, însă uneori spun lucruri care sunt tăietoare; intenția mea nu este să fie așa, dar spun ceea ce este în inima mea.

Un Isus istoric. Dacă ne ținem numai de partea istorică a Evangheliei, acea parte istorică a Evangheliei este partea care a biruit într-o anumită zi. Ea este Adevărul, Adevărul absolut, și nu ar trebui să fie respinsă niciodată, ci ar trebui să fie crezută și susținută. Dar astăzi, biruința vine la Cuvântul descoperit al zilei de azi, pentru că Dumnezeu a porționat Cuvântul Său pentru fiecare zi ca să se asigure că atunci când vrăjmașul vine ca un potop, El are un Standard pe care să-L ridice împotriva lui, acel Standard fiind descoperirea Cuvântului. De aceea, numai cu credința într-o Evanghelie istorică sau într-un Isus istoric, nu vom avea niciodată putere să biruim în războiul duhovnicesc al zilei de azi, deoarece războiul duhovnicesc al zilei de azi, este despre descoperirea Cuvântului. Războiul nu este despre ceea ce s-a petrecut în urmă cu două mii de ani, ci despre Cuvântul descoperit pentru ziua de azi.

Ceea ce s-a întâmplat în urmă cu două mii de ani, face parte tot din Cuvântul pentru ziua de azi, tot Cuvântul face parte din Cuvântul descoperit pentru ziua de azi, dar noi vorbim despre respingerea Cuvântului pentru ziua de azi, despre respingerea lui Isus Hristos la timpul prezent, fiindcă aceasta cauzează toate celelalte probleme. Prin harul lui Dumnezeu, noi am primit un profet ca să putem recunoaște unde este bătălia, despre ce este ea și ce ar trebui să facem noi.

„El se luptă cu aceasta, nu o poate suporta. El știe că dacă poporul primește

Adevărata descoperire a Bisericii adevărate, ce este Ea, pe ce stă Ea și că Ea poate face lucrările mai mari, va fi o armată invincibilă. Dacă Ea primește descoperirea adevărată a celor două duhuri din cadrul bisericii creștine, și prin Duhul lui Dumnezeu deosebește și să se ridică împotriva duhului antihrist, Satan va fi fără putere înaintea Ei. Astăzi, el va fi fără nicio putere, așa cum a fost când Hristos a stat împotriva fiecărui efort al lui de a câștiga putere asupra Sa în pustie. Da, Satan urăște descoperirea, dar noi o iubim. Porțile locuinței morților nu ne pot birui, cu adevărata descoperire în viețile noastre, ci noi le vom birui pe ele.”

Aceștia sunt termeni militari. Când El spune „porțile locuinței morților”, acestea sunt armatele iadului, fortăreața iadului, dar ele nu ne vor birui, ci noi le vom birui pe ele. Cum vom birui astăzi? Cum mă voi păzi să nu fiu biruit de ele, și să le biruiesc eu pe ele? Singura cale este descoperirea adevărată. Biruința vine numai prin descoperirea adevărată a zilei de astăzi, adevărata descoperire a Bisericii și a ceea ce este Ea cu adevărat și descoperirea adevărată a celor două duhuri care lucrează în cadrul bisericii creștine. Această descoperire este ceea ce ne dă putere asupra porților locuinței morților. De aceea, eu spun că cel mai important lucru în viața noastră este descoperirea adevărată.

Să mergem împreună la cartea Genezei, fiindcă vreau să privim la anumite lucruri pe măsură ce explorăm acest gând. Geneza capitolul 3.

„Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?”

Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină.

Dar, despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.”

Atunci, șarpele a zis femeii: „Hotărât că nu veți muri,

dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”

Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele.”

Motivul pentru care m-am îndreptat spre aceste versete, este pentru că doresc să subliniez un principiu care se aplică și astăzi, și anume: cunoștința fără descoperire duce la amăgire. Voi mai spune aceasta de câteva ori, ca să puteți înțelege semnificația acestei afirmații: cunoștința fără descoperire duce la amăgire.

Eva a avut cunoștința. Ei i s-a spus ce să nu facă, i s-au dat instrucțiuni, a avut Cuvântul, dar este evident că nu a avut descoperirea asupra aceluși Cuvânt pentru că, dacă ar fi avut descoperirea asupra Cuvântului, nu ar fi făcut compromis. Noi știm că este adevărat că ea nu a avut descoperirea, deoarece a fost amăgită de Diavol. Atunci când ai o descoperire, nu mai ești amăgit pentru că înțelegi. Așadar, ea nu a avut înțelegere, ci a avut numai cunoștință, dar cunoștința fără descoperire duce la amăgire, acest lucru fiind adevărat și astăzi.

Gândiți-vă prieteni. Noi avem mai multe Biblii, mai multe traduceri, mai multe comentarii biblice, mai multe școli biblice și mai multă cunoștință, care acum sunt disponibile mai mult decât au fost vreodată. Putem citi în greacă, în ebraică, în tot felul de forme sau modalități, dar cunoștința fără descoperire va duce la amăgire. Aceasta este ceea ce se petrece în toată lumea denominațională; ei intră în amăgire pentru că au cunoștință, dar nu au descoperire. Și fiindcă nu există

descoperire, Diavolul poate manipula cunoștința.

Prieteni, voi puteți vorbi cu cineva care cunoaște cu adevărat Biblia, care a studiat-o cu adevărat și nu este un creștin de duminică, cu cineva care cunoaște cu adevărat Biblia. Dacă vă așezați și vorbiți cu el, veți vedea că dacă veți aduce un verset, va aduce și el un verset. Verset după verset, verset contra verset, veți putea avea o discuție de 30-40 de minute sau o oră, dar nu veți putea ajunge la un acord, deși ați vorbit tot timpul ceea ce spun Scripturile. El va merge din verset în verset și voi veți merge din verset în verset, dar cunoștința fără descoperire va duce la amăgire, pentru că Diavolul a luat întotdeauna cunoștința dată copiilor lui Dumnezeu, a pervertit-o și a răsucit-o cu gândirea umană și a adus amăgire epocă după epocă, după epocă, după epocă. Astfel, Eva nu a avut descoperirea și a fost amăgită, înșelată, a crezut că proceda bine, dar nu a avut descoperirea.

Să mergem mai departe la Geneza capitolul 4:

„Adam s-a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain. Și a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!”

A mai născut și pe fratele său Abel. Abel era cioban, iar Cain era plugar.

După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului.

Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui,

dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața.”

Aici avem o situație în care putem vedea că a venit în scenă descoperirea. În Evrei 11.4 citim:

„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a câpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește încă, măcar că este mort.”

Fratele Branham ne-a spus că credința este o descoperire, iar Abel a adus o jertfă mai bună, prin credință, de aceea am spus: cunoștința fără descoperire duce la amăgire. Acum vă rog să vă gândiți la aceasta: descoperirea va aduce adevărul deși lipsește cunoștința. Este adevărat? Dumnezeu nu a venit jos ca să-i spună lui Abel: „Nu adu ca jertfă cutare sau cutare.” Nu avem nicio consemnare conform căreia Dumnezeu a spus: „Singurul lucru pe care-l voi primi, este un miel. Să nu aduceți ca jertfă roade sau altceva”. Chiar dacă nu a avut toată cunoștința, Abel a avut o descoperire prin care a fost capabil să acționeze într-un fel care a fost pe placul lui Dumnezeu. Prin credință, prin descoperire, el a înțeles taina, a primit înțelegerea care nu a fost întotdeauna dată în detaliu.

Eu am auzit oameni spunând: „Mi-ar fi plăcut ca fratele Branham să explice lucrurile mai clar. Mi-ar fi plăcut ca lucrurile să nu fie atât de fragmentate sau de frânte, mi-ar fi plăcut ca noi să ne batem cu cutare sau cutare, cu aparentele discrepante, cu neclaritatea sau cu felul în care a prezentat el lucrurile. Mi-ar fi plăcut să-și fi păstrat ideea începută și gândul său și să nu fi sărit de la una la alta”. Nu pot spune că au fost spuse exact aceste cuvinte, dar cam așa sună ceea ce au spus ei: „Mi-ar fi plăcut ca lucrurile să fie clare”.

Prieteni, nu contează cât de clar le-ar fi spus, deoarece fără descoperire ar fi adus oricum amăgire, deoarece cunoștința fără descoperire duce la amăgire. Dar chiar fratele Branham a spus: *„Nădăjduiesc că înțelegeți ceea ce vreau să spun, fără să pășesc în față și s-o spun clar.”*

De ce avem nevoie ca să biruim astăzi și să câștigăm acest război duhovnicesc?

Avem nevoie de ceea ce a avut și Abel. Fără a avea cunoștința în detaliu, Abel a putut prinde gândul potrivit al lui Dumnezeu și să ofere jertfa potrivită care să fie pe placul lui Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu a putut să se întoarcă și să spună: „Aceasta mărturisește că el este drept”. Neprihănirea lui a fost arătată prin descoperirea sa și fără să aibă o cunoștință detaliată; el a putut să aibă descoperirea, a înțeles cerința și a adus jertfa potrivită, astfel că Dumnezeu a mărturisit că era drept.

Cain nu a primit nimic. Poate nu ar trebui să spun așa. Cain a înțeles multe. El a înțeles că Dumnezeu era unul singur, că El era Dumnezeul adevărat și că era vrednic de închinare, așa că a vrut să se închine fiindcă a știut că exista un singur Dumnezeu, și că acel Dumnezeu era vrednic de închinare. Cain a știut multe, a avut cunoștință, iar fratele Branham ne-a spus că cei doi băieți au fost crescuți în aceeași casă și cu aceeași descoperire duhovnicească. Ei au văzut aceleași lucruri, au auzit aceleași lucruri, au auzit aceleași relatări, ambii au văzut acțiunile lui Adam și Eva, dar unul a înțeles taina, iar celălalt a sfârșit prin a face ceea ce a crezut el că este mai bine, pe baza cunoștinței pe care o avea.

Să punem pentru o clipă deoparte, toată înțelegerea noastră biblică, să ne întoarcem la Cain și Abel și să-i privim pe acești doi băieți aducându-și jertfa. Dacă am avea oportunitatea de a-i întreba:

„Ce jertfă v-a spus Domnul să aduceți?”, ei ne-ar răspunde:

„Dumnezeu nu ne-a spus niciodată ce jertfă să aducem.”

„Atunci, ce vă determină să-i aduceți închinare?”

„Păi, știm că este Dumnezeu și că El merită închinare, știm cutare sau cutare.”

„Dar ce dorește El?”

„Nu știm,” iar Cain ar spune: „Nu știu ce voi face, dar voi aduce ce am mai bun, iar pentru aceasta, voi sădi legume, voi zidi un altar și voi face tot ce pot mai bine fiindcă El nu mi-a spus ce să aduc.”

Dacă am avea posibilitatea să vorbim cu Abel și să-l întrebăm: „Abel, tu ce vei face?”, el ar spune:

„Nu sunt sigur, încă nu știu.”

„Lucrezi deja la aceasta?”

„Nu neapărat.”

„Ce ai început să faci?”

„Nu am început să fac nimic cu adevărat.”

„Tu știi că există un singur Dumnezeu adevărat, că El merită închinare și că trebuie să-I aduci o jertfă.”

„Da, da, știu că toate acestea sunt adevărate.”

„Ce vei aduce?”

„Nu știu.”

„Când vei începe?”

„Nu știu.”

Dacă veți începe să priviți la aceste lucruri, ca ființe umane, fără să aveți înțelegere duhovnicească, cu înțelegerea noastră umană, niciunul dintre noi nu l-am condamna pe Cain. Niciunul dintre noi nu ne-am uita la el pentru a-i spune „Știi...”, fiindcă nu i-a spus nimeni ce să facă. Dar ceva a fost spus, ceva a fost arătat, acolo exista ceva, a existat o taină așezată și poate el trebuia să citească printre rânduri, poate nu a fost spus clar, dar exista ceva ce a fost așezat acolo, ceva ce Abel a avut capacitatea să înțeleagă, iar când a înțeles și a făcut ceea ce voia Dumnezeu, aceasta a dovedit că el era neprihănit.

„Mi-ar fi plăcut să am toată informația, ca totul să fi fost așezat”, dar mie nu îmi pasă dacă avem toată informația, fiindcă eu doresc descoperirea, doresc o inimă care poate primi descoperirea de la Dumnezeu și doresc Duhul Său pentru a învia ceva în mine. Dacă avem descoperirea, chiar dacă sunt predici care lipsesc, bucăți care lipsesc, descoperirea va pune cap la cap tot ce este acolo, iar jertfa pe care o vom aduce va fi pe placul Tatălui nostru, pentru că ne închinăm în Duh și Adevăr. Cum? Prin descoperire.

Să mergem mai departe la versetul 6:

„Și Domnul a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața?”

Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit, dar, dacă faci rău, păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.”

Însă Cain a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieșim la câmp.” Dar, pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât.”

Noi cunoaștem foarte bine povestea și nu există nimic nou în ceea ce am citit aici. Înțelegem că acest Cain nu avea capacitatea de a primi descoperirea, nici chiar și atunci când a primit cunoștința corectă, deoarece Dumnezeu îi spusese: „*Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața?*” Aici îl avem pe Dumnezeu care vorbea cu el: „De ce ești supărat? De ce te-ai mâniat? Ascultă ce îți spun, și fă pur și simplu ceea ce a făcut Abel. Fă ceea ce a făcut el și totul va fi bine cu tine.”

Încă din cartea Genezei, noi putem vedea un principiu fundamental, și anume, că „fără descoperire, toată cunoștința corectă va conduce la amăgire.”

Cain a fost vinovat de propria amăgire pentru că i s-a adus la cunoștință descoperirea, dar sub descoperire, nu a putut, nu a avut în el nimic, nu a avut capacitatea s-o primească, chiar dacă Isus i-a spus: „Repetă pasul unu, doi și trei.” Dumnezeu îi spusese: „Fă unu, doi, trei și totul va fi bine.” Dar el nu avea capacitatea să primească ceea ce i-a spus Dumnezeu, și în loc să facă ce i-a spus El, s-a ridicat și a mers la o discuție cu Abel.

Noi știm că Abel avea descoperirea corectă; el a știut de ce a jertfit un miel și de ce a trebuit să fie sânge. Profetul ne-a explicat toate acestea. Abel a știut de ce era nevoie de sânge, de ce trebuia să fie un miel, și atunci, cei doi frați au avut o discuție care l-a înfuriat pe Cain, astfel încât, l-a ucis pe Abel. Noi ne întrebăm: „De ce?” Am putea spune că singurul motiv pentru care l-a ucis, a fost că i-a spus ce se afla în spatele descoperirii lui. Dar după acea discuție, după ce Abel i-a explicat lui Cain ceea ce i-a explicat, în loc ca acesta să se smerească și să se pocăiască, în loc să meargă înapoi și să facă ceea ce i-a spus Dumnezeu, a vrut atât de mult ca minciuna lui să fie adevărată, încât a fost nevoit să oprească orice glas care se opunea minciunii sale. Vedeți, încă din Geneza, Dumnezeu ne spune cu cine avem de-a face astăzi. Sunt aceleași duhuri, sunt aceleași lucruri care au loc astăzi.

Să mergem în Ioan 8.39:

„Tatăl nostru”, I-au răspuns ei, „este Avraam.” Isus le-a zis: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam.

Dar acum căutați să Mă omorâți pe Mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva Avraam n-a făcut.”

Unde am mai văzut acest lucru înainte?

„Voi faceți faptele tatălui vostru.” Ei I-au zis: „Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu.”

Vedeți, ei știau despre ce vorbea El. „Noi nu suntem născuți din curvie, nu provenim din Cain”, dar El le-a spus: „Ceea ce faceți, dovedește de unde veniți, deoarece căutați să mă ucideți, deși nu v-am spus decât Adevărul. Avraam nu ar fi făcut niciodată aceasta. Voi pretindeți că sunteți copiii lui, dar nu aveți natura lui Avraam.” Isus nu punea la îndoială genealogia lor, ci le spunea că ei nu erau copii ai lui Avraam, pentru că copiii săi erau copiii făgăduinței, prin credință. Ei nu erau copiii lui Avraam deși puteau să-și arate descendența. Astăzi ar fi putut face un test ADN pentru a dovedi că proveneau din Avraam, dar, după faptele lor, ei nu erau copiii lui Avraam, deoarece copiii lui Avraam erau copiii făgăduinței, prin Cuvânt, erau copiii Cuvântului, ai credinței, iar noi suntem copiii lui Avraam.

Isus le spunea: „Voi pretindeți că sunteți copiii lui Avraam dar căutați să mă ucideți, pe Mine, un Om care v-a spus Adevărul”. Astfel, Isus lega acest lucru de prima crimă care a avut loc la început, deoarece El avea de-a face exact cu același duh.

Isus era acolo, El era Cuvântul făcut trup, Dumnezeu în trup de carne, și era acolo

ca să le ofere tălmăcirea corectă a Cuvântului. El aducea Cuvântul la un popor, iar ei ar fi trebuit să-L primească, deoarece pretindeau că Îl iubesc. Acolo erau oameni, farisei, saduchei, preoți, a căror întreagă existență pământească se baza pe Cuvânt. Ei erau predicatori, viața lor însemna predicarea Cuvântului, oferind sprijin oamenilor din jur. Întreaga lor viață era acest Cuvânt, iar El a venit și le-a adus Cuvântul, dar Cuvântul adus de El nu se potrivea cu cuvântul pe care îl doreau ei să fie adevărat.

Să mergem la Matei 15, fiindcă vreau să citesc câteva pasaje din Scripturi.

„Atunci, niște farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus și I-au zis:

„Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă.”

Drept răspuns, El le-a zis: „Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre?”

Căci Dumnezeu a zis: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta,” și: „Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit negreșit cu moartea.”

Dar voi ziceți: „Cine va zice tatălui său sau mamei sale: „Ori cu ce te-aș putea ajuta, I-am închinat lui Dumnezeu,”

nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa.” Și ați desființat astfel Cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre.

Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis:

„Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.

Degeaba Mă cinstesc ei învățând ca învățături niște porunci omenești.”

Într-o zi de Sabat, apostolii lui Isus umblau pe un câmp, luau boabe de grâu și le mâncau, iar fariseii au spus: „De ce apostolii Tăi nu procedează conform tradiției?” Isus le-a răspuns: „De ce tradițiile voastre sunt împotriva poruncilor lui Dumnezeu?” Problema nu era că apostolii nu respectau tradiția părinților lor, ci că tradițiile lor erau împotriva poruncilor lui Dumnezeu. Apoi, Isus le-a dat un exemplu pentru a le arăta despre ce vorbea El, dar credeți că au primit? Nicidecum. Isus le-a spus că încălcau porunca lui Dumnezeu, dar ei nu s-au pocăit și nici nu s-au schimbat, ci și-au apărat tradiția. Nu s-a schimbat nimic, ci totul a rămas la fel.

În Ioan, Isus le-a spus:

„Să nu credeți că vă voi învinui înaintea Tatălui; este cine să vă învinuiască: Moise, în care v-ați pus nădejdea.

Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine.

Dar, dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?”

Aici, Isus a țintit exact acolo unde îi dorea. El spunea: „Voi pretindeți că credeți mesajul orei, iar Eu vă spun ceea ce a scris Moise, dar dacă nu credeți ce a scris Moise, cum Mă veți crede pe Mine?” Aceștia erau oamenii care studiau zilnic scrierile lui Moise. Ei erau cei care se ocupau de suluri, care le scriau, scribi care le transcriau, întregul lor sistem fiind construit în jurul legii lui Moise, dar Isus le spunea: „Voi nu-l credeți pe Moise pentru că dacă l-ați crede pe Moise, M-ați crede

și pe Mine”. Dar ei nu s-au îndepărtat de la tradiția lor.

Să mergem acum la Marcu 3.

„Isus a intrat din nou în sinagogă. Acolo se afla un om cu mâna uscată.

Ei pândeau pe Isus să vadă dacă-l va vindeca în ziua Sabatului, ca să-L poată învinui.

Și Isus a zis omului care avea mâna uscată: „Scoală-te și stai la mijloc!”

Apoi le-a zis: „Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi?” Dar ei tăceau.”

Bineînțeles că tăceau pentru că El îi întreba: „Este mai bine să faci bine sau să faci rău?” Ce ar fi putut spune ei? Este mai bine să vindeci sau să ucizi? Nu puteau spune nimic pentru că dacă spuneau: „Să vindeci”, nu l-ar fi putut osândi dacă l-ar fi vindecat pe acel om, iar dacă ar fi spus: „Să salvezi viața”, de asemenea nu l-ar fi putut osândi pentru că l-ar fi salvat pe acel om. Ei știau că erau într-o încurcătură și nu puteau spune că este bine să faci rău sau să ucizi, iar Isus încerca să le arate erezia gândirii lor umane.

„Atunci, rotindu-și privirile cu mânie peste ei și mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: „Întinde-ți mâna!” El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă.

Fariseii au ieșit afară și s-au sfătuit îndată cu irodienii cum să-L piardă.”

De ce? Fiindcă El declara Adevărul, suna din trâmbița Evangheliei și declara război

duhovnicesc. Spunând Adevărul, exact ca și în cazul lui Cain, Adevărul spus de El, era contrar adevărului deținut de ei. Fiindcă El spunea Adevărul care era contrar cu adevărul deținut de ei, doreau să-L reducă la tăcere pentru că provoca credința lor.

Nu știu dacă vreodată ați intrat în contact cu duhul religios, deși sunt sigur că răspunsul este da. Vă întâlniți cu un membru al bisericii, cu cineva care merge la biserică regulat, începeți să vorbiți cu el, și îndată ce calci pe degetele lor cu privire la un verset biblic, este ca și cum ai lovi o pisică din spate, ghearele ies afară, ochii se înroșesc, devin foarte nervoși și poți vedea că răspunsul lor este șocant. Putem vedea că chiar și ei sunt șocați sau chiar unii din membrii familiei lor sunt șocați. De ce? Putem înțelege că acolo nu avem de-a face cu o ființă umană, ci cu un duh religios care nu vrea să-i provoci status quo-ul, falsa formă de închinare și să expui locul în care se ascunde Diavolul.

Isus umbla zilnic prin împrejurimi expunând locul în care se ascundea Diavolul. El se ascundea în religie, în biserică, în preoție. El se ascundea în tradițiile părinților. Aici este locul în care se ascundea Diavolul încercând să amăgească. Dar ce putem observa aici? Ei aveau toată cunoștința, dar toată cunoștința lor nu putea opri amăgirea. De aceea, cred că este remarcabil că atunci când Isus umbla pe pământ, când avea slujba Sa pe pământ, lua vameși, pescari, curve și oameni bolnavi, fiindcă în mare parte era respins de elite, de intelectuali, de oficialii bisericii. Dar a fost primit de cei ignoranți și neînvățați, pentru că cei care erau oficialii bisericii și aveau o reputație a credinței lor bazată pe propriul lor stil de viață, nu-și puteau permite să admită că ceea ce spunea El, este adevărat. Și nu era omul, ci era duhul diavolului, care încerca să-și păstreze fortăreața în biserică. De aceea, Dumnezeu ne-a trimis astăzi un profet care a aruncat în aer zidurile denominaționalismului, a aruncat afară sistemele bisericesti, credințele denominaționale, crezurile, dogmele, intelectualismul uman, a aruncat totul în aer, potrivindu-se în totul cu slujba lui Isus.

Când Isus a ieșit vindecând bolnavii, făcând semne și minuni, toți s-au adunat în jurul Lui și toți au crezut că ceea ce se petrecea era minunat, dar când a început să frângă Cuvântul și să provoace sistemul zilei, credința zilei, s-au întors împotriva Lui dorind să-L distrugă. În fața Lui era un om cu mâna uscată, iar El urma să arate

că Dumnezeu era acolo, că Dumnezeu care a creat mâna urma să o vindece, dar ei nu doreau un Dumnezeu care să vindece o mână, ci un Dumnezeu care să legitimizeze credința lor tradițională. Vă spun ceva: același lucru este adevărat și astăzi. Ei nu doreau un Dumnezeu care să aducă izbăvirea, care să poată vindeca, să poată răspunde întrebărilor, ci doreau un Dumnezeu care să confirme că ceea ce dețineau deja, era adevărat.

Astăzi, când Dumnezeu a confirmat în întregime Cuvântul Său printr-o slujbă profetică, ei au început să-l numească cu nume hulitoare: lucrări ale diavolului, un om care a luat-o razna la sfârșit, au început să-i atribuie tot felul de nume, deși a făcut aceleași semne pe care le-a făcut Isus în urmă cu două mii de ani. Când un om și-a întins mâna uscată, ei căutau să-L piardă. Cum poți distruge o slujbă? Vorbind rău despre ea, spunându-le oamenilor: „Nu mergeți acolo, nu ascultați, nu credeți!” Așadar, astăzi putem vedea o repetiție a aceluiași lucru, de acolo până în ziua de azi.

Fratele Branham a spus în **Epoca bisericii Efes**, din Cartea Epocilor bisericilor:

„Indiferent cât este de neprihănit și de drept un creștin în fața oamenilor, cât este de milostiv, nefăcând nimic altceva decât bine, dacă el îl mărturisește pe Hristos ca Mântuitor și recunoaște lucrarea darurilor Duhului Sfânt în limbi, profeție, vindecări și minuni, va fi condamnat, pentru că duhul acestei lumi urăște Duhul lui Dumnezeu și pentru că nu poate birui Duhul Domnului, încearcă să distrugă vasul în care locuiește Duhul Adevărului.

Prigoana și încercările sunt firești, sunt o parte normală a vieții creștine.”

Voi mai citi aceasta încă o dată, ca să fim încurajați cu toții: *„Prigoana și încercările sunt firești, sunt o parte normală a vieții creștine.”*

Există un singur lucru pe care îl puteți face în legătură cu ele. Dați-le pe toate

Domnului, nu le judecați, ci lăsați deznodământul și judecata lor finală în seama Lui.”

Vreau să ne oprim la fraza: „...și pentru că nu poate birui Duhul Domnului, încearcă să distrugă vasul în care locuiește Duhul Adevărului.”

Noi am văzut aceasta în viața lui Isus, a apostolilor, în viața fratelui Branham care a crezut și era convins că într-o zi va fi împușcat pentru ceea ce învăța. El cunoștea duhul acela, știa cum lucrează, știa că îl ura și îl urmărea. Același lucru este adevărat și astăzi. Există numai o asemănare a creștinismului care-l reține, dar aici este același duh și vrea să ne distrugă.

Mai departe, în **Epoca bisericii Laodicea**, din Cartea Epocilor bisericilor, citim:

„Iată ce spune Cel ce se numește „Amin”.

Îmi place aceasta. Înseamnă că El are ultimul cuvânt. Înseamnă că ceea ce i-a spus primei epoci, celei de-a doua epoci și tuturor epocilor despre Biserica Sa adevărată și despre viața falsă este adevărat și nu se va schimba.

Înseamnă că El a început în Geneza și va încheia în Apocalipsa. Trebuie să fie așa pentru că El este Cel ce se numește „Amin”, „Așa să fie”. Noi putem vedea din nou de ce urăște diavolul Cărțile Genezei și Apocalipsei. El urăște Adevărul, pentru că știe că Adevărul va birui. El știe care îi va fi sfârșitul. Cum luptă el cu aceasta, dar noi suntem de partea câștigătoare! Noi (credincioșii Cuvântului,) suntem de partea Celui ce se numește Amin.”

Atunci, ce urăște Diavolul și cu ce se luptă? Cu Adevărul. Cu ce se lupta în ziua lui Isus? Cu Adevărul. În ziua lui Abel? Cu Adevărul. În ziua fratelui Branham? Cu Adevărul. Cu ce se luptă duhul acela? Cu Adevărul.

Vreau să privim încă o dată la afirmația din **Epoca bisericii Efes**: „...el știe că nu poate învinge Duhul lui Dumnezeu. Știe că nu poate. Știe că Adevărul va birui pentru că nu-L poate opri. De aceea, încearcă să distrugă vasul în care locuiește Duhul adevărului.” Privim la toate acestea în trecut și vedem prigoane, execuții și toate acestea, dar eu aș spune să aducem lucrurile acasă. Pentru că avem descoperirea asupra Cuvântului și cunoaștem Adevărul care poate expune locul în care se ascunde diavolul, el va încerca să distrugă vasul vostru. Poate zicem: „Nu sunt în pericolul de a fi împușcat, nu este ca și cum m-ar urmări iezuiții.” Nu, dar el va încerca să aducă tot ce poate ca să nimicească vasul firesc și să oprească Adevărul să iasă la suprafață. El va aduce boli, apăsări, tot felul de descurajări, dezamăgiri, tot felul de lucruri. De ce sunteți atât de atacați astăzi? Uneori avem idei greșite, crezând că atunci când vom primi Adevărul vom fi o armată invincibilă, adică o armată ce nu poate fi atinsă. Dar o armată invincibilă nu înseamnă o armată ce nu poate fi atinsă, ci o armată ce nu poate fi învinsă. Astfel, acum, diavolul lansează atacuri în viețile noastre, în mințile și trupul nostru, aduce boli, neputințe, frică, probleme sau tot felul de lucruri care se ivesc în calea noastră. Vreți să știți de ce fiecare zi din viața voastră conține probleme, și nu ieșiți dintr-o problemă că dați de alta? Pentru că el urăște Adevărul care este în voi și încearcă tot ce poate pentru a opri ca Adevărul să fie arătat.

Diavolul nu poate lupta împotriva Adevărului și a Duhului descoperirii, nu-L poate opri să câștige, de aceea încearcă să distrugă vasul, pentru ca vasul să nu declare Adevărul. El a încercat închisoarea, boala, a încercat totul, dar nu va birui pentru că astăzi, Dumnezeu a rânduit o Mireasă care va sta pe Cuvânt și numai pe Cuvânt. Ea va declara și va trăi acel Cuvânt. Îl va declara cu viața ei, cu acțiunile ei, va fi Cuvântul etalat, și el nu O va birui. De aceea, cu cât mergem mai sus în descoperire, cu atât apar mai multe probleme în viețile noastre. Este opusul a ceea ce crede o ființă umană. Oamenii cred că cu cât mergem mai sus în descoperire, ar trebui să fie mai multă ordine în viețile noastre și totul ar trebui să se alinieze, dar nu este așa, pentru că noi avem un inamic real, iar când a răsunat Trâmbița, a fost declarat un război duhovnicesc, și acest război este despre descoperirea orei.

Pe măsură ce primim descoperirea orei și Ea devine tot mai clară, iar noi avem îndrăzneala s-o spunem, am face bine să fim atenți pentru că toate forțele iadului se ridică împotriva acestui Adevăr. Nu este vorba de noi ca oameni. Diavolul nu

urăște culoarea părului nostru, forma sau mărimea noastră, nașterea voastră, lui nu îi pasă de unde ați venit sau unde trăiți, nu aceasta urmărește diavolul, ci el urmărește Adevărul deținut de inima voastră, și nu se va da înapoi de la nimic ca să oprească acel Adevăr.

Unde s-a dat bătălia întotdeauna? În fiecare epocă, în fiecare profet, în fiecare copil al lui Dumnezeu, în fiecare mișcare a Duhului Sfânt. În fiecare, pentru că vrăjmașul a încercat să oprească vasele acelea. Ei au tăiat capul lui Isaia, l-au aruncat pe Ieremia într-o groapă cu noroi, pe Isus l-au atârnat pe cruce și i-au ucis pe fiecare dintre apostoli, cu excepția lui Ioan. Ce încerca să facă diavolul? El nu avea nimic împotriva lui Petru. Când Petru era un pescar, el nu a avut nicio problemă. Poate a avut o problemă când nu reușea să pescuiască, poate avea probleme financiare, poate a ieșit într-o zi și și-a rupt năvodul sau a avut o problemă la barcă. Înțelegeți? El trăia o viață umană normală. Dar când Petru a primit descoperirea orei și a început s-o propovăduiască, s-a terminat cu viața lui normală, cu problemele lui normale. Problemele lui s-au amplificat de zece ori, apoi de douăzeci, de cincizeci de ori, pentru că războiul care s-a declanșat în jurul lui, era un război între două puteri care se opuneau una celeilalte. Vedeți? Dar nu trebuie să fim descurajați din cauza a ceea ce se întâmplă. Toate aceste lucruri trebuie să se întâmple, și ar trebui să se înrăutățească.

Dacă descoperirea este din ce în ce mai clară, încercarea de nimicire a vasului vostru trebuie să fie mai mare. Sunteți de acord cu aceasta? Este acest lucru normal, comparându-l cu ceea ce vedem în Biblie?

Să mergem împreună la Galateni fiindcă vreau să citim ceva din viața apostolului Pavel. Galateni 1.10:

„Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.

Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească,

pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.

Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religia iudeilor.”

Să ne oprim puțin aici. Voi citi încă o dată ultimul verset:

*„Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religia iudeilor.” (În limba engleză, acest verset este tradus astfel: *Ați auzit, în adevăr, că eu am fost convertit din religia Evreilor*”).*

Pavel nu era în Adevăr, ci doar credea că era în Adevăr. Dar el a aflat, că de fapt, era în religia evreilor. Mulți dintre noi, când am ieșit afară din denominaționalism, credeam că suntem în Adevăr, și eu personal credeam că sunt în Adevăr, dar eram în religia penticostalilor.

După ce trezirea a avut loc și a răsunat Trâmbița, a izbucnit războiul duhovnicesc, iar biserica a intrat în moarte duhovnicească. Diavolul a pătruns înăuntru, a pervertit Adevărul, dar a fost împiedicat să meargă mai departe atunci când a venit profetul. Așadar, așa cum Pavel a crezut că a fost crescut în Adevăr, și eu am crezut la fel. Credeam că știu Adevărul, așa cum și Pavel credea că știe Adevărul, l-am apărat, am luptat și am stat pentru el, deoarece credeam că este Adevărul, așa cum a crezut și Pavel. Dar când Pavel a primit descoperirea lui Isus Hristos, a știut că trebuie să fie convertit din religia evreilor, pentru că nu era în Adevăr, ci în religia iudeilor. Și eu vă spun că pretutindeni este o religie a evreilor, o religie făcută de om, care nu este Adevărul, deoarece Adevărul este în descoperirea lui Isus Hristos, iar Pavel a fost convertit când a venit în descoperirea lui Isus Hristos.

„Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religia iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu și făceam prăpăd în ea, și cum eram mai înaintat în religia iudeilor...”

Când era în religia evreilor, Pavel a dus-o bine. Dumnezeu să ne dea ochi să vedem.

„...și cum eram mai înaintat în religia iudeilor decât mulți din neamul meu de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespus de mare pentru datinile strămoșești.

Dar, când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale

să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între neamuri, îndată n-am întrebat pe niciun om,

nici nu m-am suit la Ierusalim, la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors din nou la Damasc.”

Când a primit descoperirea lui Isus Hristos, Pavel a știut că trebuie să iasă afară din religia evreilor, și a plecat în Arabia. El nu a primit descoperirea de la oameni, ci de la Hristos Însuși. Dumnezeu i-a dat descoperirea Adevărului, iar el a putut vedea în mod clar că râvna lui era pentru ceva greșit, deși era înaintat în religia evreilor.

Ceea ce pot să vă spun, este că viața lui nu era plină de probleme când era în religia evreilor. El profetea în religia aceea, avea succes și lucrurile mergeau bine, deși aceasta nu însemna că nu era bolnav din când în când, adică atins de lucruri normale care se petrec într-o viață normală. Dar când a părăsit religia evreilor, fiind convertit din tradiția părinților și a venit la Adevărul zilei sale, tot iadul s-a

dezlănțuit împotriva lui, și a fost ținta fiecărui diavol din iad. A fost scos afară din cetăți, a început să aibă probleme atât în biserici, cât și în afara lor; neliniște pe mare; lupte, zbucium și prigoane din cetate în cetate. Viața lui s-a schimbat total când a ieșit din ce era greșit în Adevăr, și a trecut de la o viață bună la una foarte inconfortabilă.

Aceasta li s-a întâmplat și lui Petru, Iacov și Ioan. I s-a întâmplat lui Simon și tuturor. Ei aveau o viață normală, erau în religia evreilor, credeau că au Adevărul, aparent totul era bine, totul era normal, cu probleme normale, dar când au început să declare Adevărul, pentru că a existat o Trâmbiță a Evangheliei care a răsunat în ziua lor, și s-au aliniat cu Ea, dintr-o dată tot iadul s-a dezlănțuit împotriva lor și au fost urâți. Petru nu a fost urât când era pescar, ci a fost urât când a declarat Adevărul. Pavel nu a fost urât în religia falsă, ci a fost urât când a venit la Adevăr.

Vreau să fim puțin atenți. Să nu așteptați să fiți prizonieri de biserici, gândindu-vă că singurul fel în care vom simți acea presiune este de la biserici. Nu la aceasta mă refer, ci vreau să vă arăt că fiecare diavol din iad va încerca să vă doboare. Poate nu va fi printr-o biserică sau prin prigoană religioasă, ci printr-o neputință în trupul vostru, prin pierderea venitului din cauza pierderii unei slujbe, poate va fi necaz după necaz, după necaz. Poate fi un incendiu, ceva ce izbucnește, pot fi nenumărate lucruri, fiindcă diavolul vrea să înăbușe Adevărul, pentru că nu vrea să-L audă. El nu vrea ca Adevărul să iasă afară.

Înainte ca Isus să vestească Adevărul, a trăit pe pământ timp de treizeci de ani, dar nu avem nicio consemnare despre El că ar fi intrat în bucluc cu cineva. Biblia nu ne spune că un preot sau altcineva din mediul religios ar fi dorit să-l facă ceva rău. Biblia nu ne spune că cineva a fost împotriva Lui, spunând lucruri negative despre El, până când a pășit în față și a început să proclame Mesajul Său. Când a început să facă aceasta, chiar propria Lui familie a început să-L pună sub semnul întrebării sau să se îndoiască de El și să-L acuze. Isus a mers în cetatea Sa, a început să vorbească cu autoritate în sinagogă, iar ei erau uimiți de felul în care vorbea El, de înțelepciunea Lui, neștiind de unde o avea. A făcut toate acele minuni, a vindecat bolnavii, iar ei au spus: „Nu este El tâmplarul?” Biblia ne spune că ei s-au poticnit în El. Nu avem nicio consemnare că ei s-au poticnit în El înainte,

când era un băiat pe străzi, când creștea, și ei au spus: „Nu este El tâmplarul?” Aparent, El avea o ocupație în mijlocul lor. Noi ne putem doar imagina cum a fost El timp de treizeci de ani. Apoi, dintr-o dată, totul s-a schimbat pentru că profetul spusese Cine era El, Duhul Sfânt L-a uns și El a intrat în slujbă. Atunci, fiecare diavol din iad s-a ridicat împotriva Lui.

„Dacă sunt un copil al lui Dumnezeu, de ce am atâtea necazuri? Dacă cred Adevărul, de ce nu funcționează lucrurile pentru mine?” Eu spun că funcționează foarte bine. Totul se derulează exact la timp și funcționează potrivit Bibliei. Isus a spus: *„În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”*, iar când a biruit El, am biruit și noi.

El s-a uitat la apostolii Săi, ei fiind apostolii Domnului, copiii Domnului, unșii Domnului, asupra cărora făgăduise că va veni să-și continue slujba în ei, cu tot felul de făgăduințe și puterea care a venit peste ei, și le-a spus: *„Veți avea necazuri, dar îndrăzniți!”*

Prieteni, *„Veți avea necazuri, dar îndrăzniți, El a biruit lumea!”* Biruința este sigură. Așadar, care este scopul? Ce vrea să facă Diavolul? Să suprime Adevărul. Unde este Adevărul? În Mireasă.

Dacă putem spune: „Adevărul este în mine,” atunci vă spun: „Sunt două sute de milioane de demoni, duhuri speciale care au fost eliberați în timpul sfârșitului.” Și dacă vreți să știți cum sunt acești demoni, priviți la Holocaust pentru că acești demoni au intrat în armatele lui Hitler și Mussolini, aducând o prigoană amară asupra evreilor.” Fratele Branham a ieșit afară sub Trâmbița a șasea, care a adus o prigoană îngăduită de Dumnezeu, pentru că El trebuia să-i ducă în țara lor natală. Dar puteți vedea natura acestor duhuri?

Ele nu au putut intra atunci pe tărâmul ecleziastic pentru că nu au putut trece dincolo de râul Eufrat, deoarece biserica catolică și toți ceilalți, au trebuit să mențină o asemănare cu creștinismul. Deci, nu au putut trece dincolo. Dar mai

târziu, fratele Branham a spus: „Acum, ei au trecut dincolo de Eufrat”, ceea ce ne duce direct la potirul al șaselea. El a legat aceste două lucruri în timpul sfârșitului, arătând că ei au trecut pe tărâmul ecleziastic. Ce făceau ei? Aceste două sute de milioane de demoni nu au mai adus o prigoană amară împotriva evreilor. Dar ce au făcut? Au pornit împotriva denominațiunii? Nu, ci împotriva Miresei.

Așadar, aceleași duhuri de ură care i-au urât pe evrei fără motiv, care au schimbat legi și au adus prigoane ca să-i prindă și să-i ucidă, au intrat pe tărâmul ecleziastic, fiind acum duhuri ale bisericii și lucrând în biserici. Ce încearcă să facă? Să meargă după Mireasă. De ce? Pentru că Ea este singura de pe această planetă care are descoperirea Adevărului și va da pe față minciuna Satanei. Astăzi, Diavolul are o minciună care circulă peste tot și spune că tot ce trebuie să faci, este să primești un Isus istoric, să faci parte dintr-o biserică și atunci vei fi bine.

Dar pe pământ există o Mireasă care poate demasca minciuna Satanei, așa că trebuie s-o reducă la tăcere, pentru că Diavolul vrea control deplin. Adevărul frânge lanțul minciunii și eliberează oamenii, dar el nu vrea ca oamenii să fie liberi și urăște Adevărul, deoarece știe că Adevărul îl va birui. El nu-L poate îndepărta din inimile voastre și nu poate schimba descoperirea. Ceea ce poate face, este să aducă mult necaz, multe neputințe și boli, prin care încearcă să vă facă să vă îndoiiți de ceea ce sunteți. Dacă poate să vă facă să vă îndoiiți de ceea ce sunteți, să vă uitați poziția, chemarea și alegerea, dacă poate să vă facă să deveniți atât de tulburați, de chinuiți și deranjați, încât să nu mai vedeți clar cine sunteți, veți începe să vă retrageți și să dați înapoi, acesta fiind singurul mod în care poate controla și menține puterea în acest timp al sfârșitului. Satan încearcă să oprească Mireasa să înainteze în descoperire.

Dar eu spun: „Mulțumim Domnului pentru acest profet!” Doamne, indiferent ce se petrece cu trupul meu sau în jur, dă-mi har să spun Adevărul, să-L trăiesc și să-L arăt, orice mă va costa. Doamne, dacă îmi pierd reputația, prietenii, finanțele, dacă pierd totul, ajută-mă să mă țin bine de acest Adevăr pentru că El va avea biruință. Este Adevărul zilei de azi, este descoperirea orei care mă va elibera din acest trup hibrid și mă duce în locul în care am vrut să fiu dintotdeauna.

Singurul lucru pe care-l am pentru a birui, este descoperirea orei, este ceea ce mi-a dat El, prin harul și Duhul Său, este Sămânța adusă la Viață de Duhul Său. El a adus descoperirea, iar singurul lucru pe care îl avem pentru a-l birui pe diavol, este descoperirea Cuvântului.

Când S-a confruntat cu diavolul, tot ce a avut Isus, a fost: „*Este scris!*” Ascultați: lui Isus i-a fost foame. El avea o problemă firească, fiindcă nu mâncase de patruzeci de zile, iar diavolul a încercat să-L determine să folosească Cuvântul pentru a-și schimba condiția firească. „*Fă pâini...*” Dar Isus nu a primit momeala. El nu era acolo să facă jocul diavolului cu Cuvântul. El nu era acolo pentru a dovedi Cine era. „*Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te jos, fiindcă îngerii te vor păzi.*” Ce făcea diavolul? Folosea Cuvântul, încercând să aducă îndoială cu privire la Cine era El. A încercat să-L ispitească să folosească Cuvântul pentru a dovedi Cine era El, dar tot ce a făcut Isus, a fost să ia Cuvântul și să-l mustrepe diavol. El a încercat să-L determine să facă aceasta, spunându-l că poate deveni Stăpânul pământului, dar Isus nu și-a schimbat poziția. El a rămas în starea în care se afla și a rămas cu Cuvântul.

Orice îngăduie Domnul, eu voi rămâne cu Cuvântul. Sunt bolnav, dar sunt vindecat, am fost vindecat înainte de întemeierea lumii. La Calvar a fost făcută plata pentru toate. Eu cred aceasta cu toată inima, de aceea Îi voi încredința totul Domnului, voi crede Cuvântul, voi continua să pun presiune în descoperirea orei și nu voi îngădui ca boala cutare sau lucrul cutare să oprească înaintarea mea. Nu voi îngădui ca problemele care vor apărea în viețile noastre, în familia mea, la muncă sau oriunde altundeva, să mă oprească să iubesc descoperirea, să trudes în cadrul Cuvântului, să merg mai departe și să-L vestesc sau să-L trăiesc.

Ne doboară aceste probleme? Da. Ne deprimă? Da. Există o apăsare mentală? Absolut. Dar trebuie să recunoaștem că Diavolul are tactica sa și încearcă să ne facă să ne retragem, să ne ghemuim, să ne ascundem într-o peșteră și să stăm deoparte, pentru că fiecare interacțiune a noastră, este o amenințare la adresa împărăției lui. Fiecare predică purtată de noi, fiecare casetă, fiecare schimb avut de noi cu o altă ființă umană, este o amenințare pentru împărăția lui.

Lumina care strălucește din noi, din chipul sau înfățișarea noastră, felul în care ne îmbrăcăm sau acționăm, felul în care este pusă înânduială familia noastră, tot ceea ce ne privește este o amenințare la adresa împărăției lui. În fiecare clipă, el ar putea pierde încă unul. De ce? Lumina va străluci, va pătrunde prin întuneric și va aduce la Viață o sămânță. Dacă Satan poate împiedica ultima sămânță să vină la suprafață, edenul lui este asigurat. Dacă poate face ca un singur copil al lui Dumnezeu să lase Cuvântul să cadă, împărăția lui este asigurată. Dacă poate împiedica ultima sămânță să vină la suprafață, împărăția lui este asigurată.

De ce credeți că se luptă cu noi atât de mult? De ce credeți că în urmă cu două mii de ani, oameni care au trăit o viață întreagă desăvârșiți înaintea oamenilor, farisei și preoți, oameni care au citit Biblia și au studiat-o de când erau copii, oameni care și-au consacrat viețile Cuvântului pentru a trăi corect și drept, pentru a păzi legile și a nu le încălca, au ajuns să mintă, să mituiască, să ucidă și să acopere totul? Ce i-a determinat să facă aceasta? Faptul că urau Adevărul și trebuiau să-L oprească. Oameni la care nici nu v-ați fi gândit că ar face așa ceva. Oameni care nu ați fi crezut că ar fi capabili de așa ceva, dar în ei era un alt duh, un duh care ura Duhul adevărului care era în apostoli, ura Duhul adevărului care era în Isus Hristos; și același duh este aici, urând Duhul care este în voi.

Dacă privim la viața apostolilor, putem vedea că ei nu au răspuns niciodată la provocare și nu au lovit în ceea ce îi lovea. Ei nu s-au luptat cu carnea și sângele, nu s-au războit cu ființa umană, ci aveau o misiune de îndeplinit. Misiunea lui Pavel era să se scuture de praf și să meargă în cetatea următoare pentru a vedea dacă există credincioși acolo. El nu s-a ridicat să depună o plângere oficială și să se lupte cu o grămadă de oameni sau să participe la un mare protest împotriva guvernării. El știa care era datoria lui, și lăsa Lumina să lumineze. Datoria lui era să propovăduiască Evanghelia orice s-ar fi întâmplat, deoarece știa că Dumnezeu deținea controlul asupra tuturor lucrurilor. Avea încredere în Domnul, de aceea a continuat să meargă mai departe în scopul lui de pe acest pământ.

Prieteni, noi suntem nevoiași, avem probleme, dificultăți, avem tot felul de forțe ale diavolului care încearcă să lucreze în mintea noastră ca să aducă o umbră, o prigoană mintală, cu îndoieli, neputințe, întrebări și scenarii complicate. Ce vom

face? Vom continua să vestim Evanghelia pentru că știm ce este Ea.

Evanghelia nu ne spune: „Mi-am pierdut calitatea de fiu, Dumnezeu m-a respins, nu sunt un copil al Domnului”, ci acesta este vrăjmașul care încearcă să ne oprească din a face ceea ce am fost rânduiți să facem pe acest pământ. Eu sunt aici ca să fac Lumina să lumineze prin comportamentul meu, purtarea mea, acțiunile mele în biserică, la servicii, cu colegii și lucrurile despre care vorbesc, și nu mă voi opri.

Câți dintre voi nu ați avut o zi cu multe probleme, cu lupte în minte, cu multe lucruri care se petreceau în mintea sau în trupul vostru, lucruri care se petreceau deodată, încât ajungeați la o ușă deschisă dar nu aveți putere să treceți prin ea?

Eu am trecut pe acolo și m-am retras deoarece știam că urma o discuție lungă, știam cum se va petrece ea, și pur și simplu nu mai aveam energia necesară de a trece pe acolo în ziua aceea. Apoi am mers acasă și am plâns spunându-i lui Dumnezeu că îmi pare rău pentru că am îngăduit ca neputința diavolului să mă oprească să fac ceea ce a fost rânduit să fac pe această planetă. Am îngăduit ca problemele firești care s-au îngrămădit asupra mea, situațiile dificile, să-mi fure bucuria și mărturia. Dar Îi mulțumesc că este un Duh Sfânt care îmi spune: „Nu poți merge pe drumul acela,” și am ocazia să mă pocăiesc, să-i cer iertare Domnului și să mă ridic. Dar puteți vedea strategia Diavolului? Nu suntem noi, ci este el. Ce încearcă el să facă? Pentru că nu poate opri Duhul lui Dumnezeu, încearcă să distrugă vasul prin care lucrează Duhul adevărului. Deși vasul este rănit, Duhul adevărului va birui. Să spunem: „Doamne, vasul poate fi rănit, lovit, dar îngăduie să iau aceasta așa cum a luat-o Pavel. Așa cum au luat-o apostolii, Hristos, fratele Branham, ajută-mă s-o iau pur și simplu așa, să continui să declar Adevărul și să urc mai sus, să continui să umblu cu tine, Doamne, și să continui să depun mărturie.”

Fratele Branham a spus în **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită:**

„Acesta este Hristos, Cuvântul! El era Cuvântul; El este Cuvântul, iar Biserica devine Cuvântul, prin faptul că El o face parte din El; astfel, Ea este Cuvântul din nou, identificat de El Personal, numai proprietatea Sa! Numai proprietatea Sa! Ea este răscumpărată de El, pentru El și numai pentru El. Așa este. Atunci, de ce strigă diavolul? Din cauza a ceea ce este descoperit.”

De ce strigă Diavolul? Pentru că este descoperit acest Adevăr. De ce strigă el în casa voastră, în viața voastră? Pentru că acest Adevăr este descoperit.

Când a răsunat cea din urmă trâmbiță, a declarat război duhovnicesc. Ce fel de război duhovnicesc, ce fel de răsunset a fost acesta? A fost diferit de celelalte șase. În celelalte șase a fost un Adevăr aici, un alt Adevăr dincolo, bătălia având loc asupra aceluși singur Adevăr, dar când a răsunat această ultimă trâmbiță a Evangheliei, a fost o adunare a tuturor adevărilor pierdute de-a lungul epocilor; acum a venit la suprafață descoperirea deplină a lui Dumnezeu în Isus Hristos. Ce fel de război a izbucnit în ziua aceea? În ce fel de război suntem, prieteni? Ce fel de bătălie este aceasta? Dacă am putea da la o parte vederea noastră firească, am putea privi pe tărâmul supranatural și vom vedea ce este acolo.

Fratelui Branham i s-a dat această oportunitate într-o zi, când era în supermarketul JC Penny. Atunci, a văzut materializându-se în fața ochilor săi ceva ce văzuse când a fost în locurile celor pierduți, în iad, când era doar un băiat. Acolo, a văzut femei machiate la ochi și tunse scurt. El era în JC Penny, în fața scării rulante, așteptându-și soția să vină de la cumpărături, și a văzut două femei urcând pe scări și vorbind în spaniolă. Aceasta l-a tulburat atât de mult, încât a observat și soția lui, când s-a apropiat de el, așa că l-a întrebat: „Ce este în neregulă cu tine?” Și el a răspuns: „Tocmai s-a întâmplat ceva.” Fratele Branham a putut să înțeleagă ce se întâmpla, a legat totul de locul unde era, și a arătat că iadul se dezlănțuise atunci pe pământ. Iadul este aici.

Noi știm că abisul a fost deschis. Groapa a fost deschisă. Știm că râul Eufrat a fost secat și că îngerii legați la râu au fost eliberați. Știm toate acestea fiindcă ni s-au spus. Știm că forțele iadului au fost eliberate, că ceea ce a fost reținut, legat, ținut

deoparte până la sfârșitul timpului, a fost eliberat deja, iar acum, este în putere deplină pe pământ, mergând după locul în care se află Adevărul. Aceasta ar fi îngrozitor de descurajator, dar noi credem că cerul, locurile cerești sunt și ele aici. Dacă iadul a izbucnit pe pământ, atunci unde este cerul? Unde sunt forțele cerului, armatele cerului? Unde se dă bătălia? Ea se dă aici. Lupta este aici, războiul are loc aici, trâmbița a răsunat aici, lupta a izbucnit aici. Ce este această luptă? Este un război duhovnicesc care a izbucnit între cele două forțe, și are loc aici. Dacă iadul este aici, înseamnă că și cerul este aici.

Fratele Branham a spus că dacă suntem un ambasador al cerului, tot cerul este lângă noi și ne susține, iar cerul este alcătuit din Cuvânt.

El a spus în **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită:**

„Identificat! Oh diavolul urlă în legătură cu aceasta: Adevărul manifestat al făgăduinței Cuvântului numai în Ea.”

Ce urăște diavolul? Descoperirea venirii lui Hristos în Mireasă, a faptului că Cuvântul este numai în Ea. Cine este Cuvântul? Cine este Persoana Cuvântului? Isus Hristos, iar Cuvântul este numai în Ea.

„Ei nu au răspunsul. De ce când Isus a venit, fariseii aceia?... El a spus: „Dacă Eu scot afară diavolii cu degetul lui Dumnezeu, voi cu cine îi scoateți?” Vedeți? El stătea singur, iar Biserica Lui stă singură. Ea nu este prinsă de nimic. El a fost identificat de Dumnezeu, fiind trupul în care locuia Dumnezeu; iar Biserica este identificată ca fiind Trupul Său, făcând același lucru. Ea este Trupul Său, Adevărul manifestat al Cuvântului Său făgăduit pentru zilele din urmă. Ea, și numai Ea, stă lângă El. De aceea urlă Diavolul, aceste organizații mari, și încearcă să ridice ceva ca s-o reducă la tăcere. Dar nu o vor face niciodată. Ea va fi luată sus, nu redusă la tăcere. Acum, Ea este înviată prin puterea Cuvântului legitimat care i-a fost făgăduit. Amin!”

Ce ne spune fratele Branham aici? „Acum, Ea este înviată.” Ce înseamnă aceasta? Că noi suntem în locurile cerești în Hristos Isus, înviați prin Cuvântul făgăduit. Acum, noi facem parte din puterea cerească, ce luptă această luptă aici. Noi am fost luați sus.

Frater Branham ne-a spus povestea unui băiețel care a mers pentru prima dată în oraș. A mers în casa mătușii sale, iar acolo a văzut o oglindă la capătul scărilor. Aparent, în ea a văzut un alt băiat. Așa că a ridicat mâna, dar și băiețelul din oglindă a ridicat-o. El nu înțelegea ce era aceasta, și credea că acolo este încă un băiat. A început să facă gesturi și mișcări până când a avut descoperirea că ceea ce vedea era o reflecție a sa, era ceea ce era el. Atunci, s-a întors spre mama sa și i-a spus: „Mamă, sunt eu!”

Noi trebuie să privim în oglinda Cuvântului lui Dumnezeu și să înțelegem că ceea ce vedem, suntem noi. Prin ceea ce a trecut Pavel, sunt eu. Prin ceea ce a trecut Isus, sunt eu. Ceea ce este în acest Cuvânt, sunt eu. Trebuie să ajungem în locul în care să spunem: „Mama, sunt eu. Acesta sunt eu. Biblia sunt eu, Ea reflectă viața mea”, Cel care a scris acest Cuvânt, ceea ce s-a desfășurat în fiecare epocă, acel Adevăr descoperit, acea manifestare a lui Hristos, în fiecare epocă. El era Stânca din pustie, care i-a urmat prin toată pustia. A fost Hristos în fiecare epocă. A fost Hristos, El era acolo.

Cel care a scris Biblia este în mine, este o reflecție a mea. Cine este? Hristos manifestat astăzi, iar eu fac parte din Ea. Suntem noi, ne găsim identitatea în oglindă și nu vom spune: „Aș putea fi, nădăjduiesc să fiu eu. Nădăjduiesc că dacă trăiesc o viață bună și sunt băiat bun, voi fi primit într-o zi.” Nu! Noi trebuie să citim Cuvântul până când îl putem identifica, până când vedem o oglindire în El și spunem: „Eu sunt ceea ce este El.”

Cel care l-a dus pe Noe în arcă, este Cel ce m-a adus și pe mine în Mesaj astăzi. Ceea ce era în Iosua și Caleb și i-a făcut să primească cuvintele profetului și să creadă că ei pot lua țara, este și în noi. Este aceeași Viață, același Duh, suntem născuți din aceeași Sursă, și eu sunt ceea ce este El. Ceea ce era în Pavel, este și

În mine; ceea ce era în Petru este și în mine; ceea ce exista în ziua aceea, este și în mine acum. Ei au trăit partea lor, iar noi trăim astăzi partea noastră, dar noi putem privi în Cuvânt și să spunem: „Suntem noi”. Atunci când putem spune aceasta din adâncul inimii noastre, având o descoperire deplină, tot iadul este împotriva acestei descoperiri.

Fratele Branham a continuat în mesajul **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită** spunând:

„Priviți, Hristos în voi Îl face pe El centrul Vieții descoperirii. Înțelegeți? Viața lui Hristos în voi Îl face centrul descoperirii. Hristos în Biblie, face Biblia descoperirea completă a lui Hristos. Hristos în voi vă face întreaga descoperire a întregului, vedeți, ceea ce încearcă să facă Dumnezeu.”

Ce încearcă să facă Dumnezeu? Să-l restituie Fiului Său o Soție ca să-i aducă la starea din Eden. Ce a încercat să facă Dumnezeu în întreaga Biblie? El a încercat să readucă totul înapoi. A trebuit să-l restituie pe Adam, și după ce L-a restaurat pe ultimul Adam, a trebuit s-o restituie și pe Soția Sa. Cu ce scop? Ca să-i unească și să-i readucă la starea din Eden, să-i readucă în Mileniu. Ce a încercat să facă Dumnezeu? Să unească Mirele și Mireasa și să-i aducă înapoi pentru a îndeplini scopul pe care nu l-au încheiat la început.

Așadar, unde este descoperirea acum? Este chiar aici, suntem noi, noi suntem ceea ce scrie aici. Noi suntem ceea ce a fost scris în Geneza, noi suntem ceea ce a fost scris în Apocalipsa. Am ajuns în timpul în care dacă privim în urmă, putem spune: „Acolo a fost Noe”, dar și noi am fost acolo. Este aceasta ceea ce ne-a spus profetul? Eu am fost acolo când a intrat Noe în arcă, am fost acolo când au trecut Marea Roșie. Am fost acolo. Cum este posibil acest lucru? Pentru că Viața care lucrează în mine, este aceeași Viață care a lucrat și acolo.

Așadar, suntem noi! Această Biblie suntem noi, noi suntem oglindirea Ei și tot iadul este împotriva acestei descoperiri.

Putem avea alte descoperiri, putem avea o diplomă cu privire la descoperirea seminței șarpelui, o putem desface în patru și putem face ca alți creștini să fie de acord cu noi. Putem merge la Unitarieni versus Trinitarieni, putem merge oriunde vrem, dar descoperirea împotriva căreia se ridică și luptă tot iadul, este descoperirea Miresei, descoperirea lui Hristos care vine în formarea Miresei. Care este scopul Lui? Să termine restaurarea, restituirea a ceea ce a fost pierdut în Eden, să aducă totul împreună în unitate perfectă și să biruiască tot ce a început Diavolul acolo.

De ce urăște el această descoperire? Pentru că este linia de sfârșit, este sfârșitul a tot ceea ce a început el acolo în urmă. De ce luptă el împotriva voastră? Pentru că manifestarea noastră declară sfârșitul a tot ce a încercat să facă el. Dacă veniți la suprafață, dacă propovăduiți Evanghelia, dacă luminați Lumina, o altă sămânță care vine la suprafață și luminează lumina, aduce sfârșitul împărăției și a stăpânirii lui. De aceea, ne îmbolnăvim, ne pierdem slujbele, avem probleme în familie, se strică mașina și se dărâmă tot ce este în viața voastră. De ce? Pentru că tot iadul este împotriva acestei descoperiri, iar când tot iadul se ridică împotriva noastră și totul se petrece într-un ciclu, ca un val pe care nu l-am așteptat niciodată, ne ridicăm și spunem: „Mă așteptam la aceasta, așa că nu mă poți lua prin surprindere, Diavole.”

Toate se ridică din stânga, din dreapta sau vine un atac subit din spate. Nu ne putem apăra, nu le așteptam și nici nu știam că vin. De ce? Pentru că două sute de milioane de demoni, țintesc Mireasa. Care credeți că este chiar acum numărul Miresei de pe pământ? Câți demoni încearcă să atace fiecare credincios? Și credem că viața va fi ușoară? Credeți că totul se va desfășura lin? Credeți că nu vor fi atacuri, dificultăți și piedici? Dar El ne-a făgăduit, Stabilizatorii au fost puși pe corabie, astfel încât ea să treacă peste fiecare val. Demonii vor veni și valurile ne vor izbi, dar Stabilizatorii au fost puși pe corabie.

Isus dormea pe corabie, apostolii se luptau cu marea, iar demonii au spus: „Acum Îl vom prinde!”, dar Stabilizatorii erau pe corabie. Hristos era pe corabie, dar ei nu-L puteau prinde atunci. Altă dată, apostolii nu erau cu Isus; El era pe munte, și ei pe mare, iar diavolii au spus același lucru: „Acum Îl vom prinde!” Dar nu au reușit.

Indiferent câte probleme l-au făcut, cât de mult credeau că El va muri în orice clipă, nu au putut s-o facă până când scopul lui Dumnezeu nu a fost încheiat.

Prieteni, în viețile noastre este un scop al lui Dumnezeu, iar scopul Lui este să arate taina care a fost în gândul Său înainte de întemeierea lumii, taina că va avea o Mireasă aleasă care va fi după asemănarea Sa. Care este asemănarea Sa? Cuvântul. Ea va fi o Mireasă a Cuvântului, ascultând Cuvântul, urmându-L, stând cu El, propovăduindu-L, vorbindu-L, proclamându-L și trăindu-L. Ea va fi acolo, în splendoarea Sa.

„Hristos în voi vă face întreaga descoperire a întregului. Vedeți ceea ce încearcă să facă Dumnezeu.”

Atunci ce este nașterea din nou? Voi spuneți: „Frate Branham, ce este nașterea din nou?” Este descoperirea lui Isus Hristos vouă personal.”

Eu aș spune astfel: este descoperirea lui Isus Hristos la timpul prezent, vouă personal.

„Amin! Vedeți? Nu alăturarea la o biserică, strângerea unei mâini, a face ceva diferit, a rosti un crez sau promisiunea că vei trăi după un cod de reguli, ci Hristos, Biblia, Cuvântul descoperit vouă. Indiferent ce spune cineva sau ce se întâmplă, este Hristos; păstor, preot, orice ar putea fi. Este Hristos în voi, aceasta fiind descoperirea pe care a fost zidită Biserica.”

Acum vom merge la 1 Ioan ca să vedem despre ce este lupta. 1 Ioan 4.1-2:

„Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși.

Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu.”

De aceea, războiul spiritual de astăzi este încheiat. Duhul care nu poate mărturisi că Isus Hristos a venit în trup la timpul prezent, nu este de la Dumnezeu. Aceasta aruncă în aer toată împărăția Satanei. Toate noțiunile lui false sau religia lui falsă, toată închinarea lui falsă este aruncată chiar atunci în aer, deoarece noi știm că Hristos în noi este descoperirea întregului.

„...și orice duh care nu mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul antihristului, de a cărui venire ați auzit. El chiaeste în lume acum.

Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu și i-ați biruit, pentru că Celce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.”

Astăzi, această Scriptură s-a împlinit înaintea ochilor noștri; aceasta este Scriptura pe care Satan vrea s-o oprească să ajungă la noi. Aceasta este descoperirea împotriva căreia luptă el. Aceasta este trâmbița împotriva căreia a declarat război duhovnicesc, și acesta este câmpul de bătălie. Ea expune duhul antihrist.

Fratele Branham a spus în **O biserică înșelată de lume:**

„Țineți minte că noi nu suntem la un picnic, ci pe un câmp de bătălie.”

Să nu uităm aceasta, prieteni. Cred că uneori avem o idee greșită despre ce înseamnă să fii un soldat al lui Hristos, deoarece credem că a fi un soldat a lui Hristos înseamnă: „fără oboseală, fără răni, fără scurtături.” În imaginația noastră, când spunem: „Sunt un soldat a lui Hristos”, înseamnă: „totul este desăvârșit, totul este fără cusur, trebuie numai să dau jos arma de pe umăr și să trag, iar un diavol cade. Niciodată nu sunt rănit, nu am nicio zi grea, somnul meu este liniștit și rația

consistentă.” Dar Pavel i-a spus lui Timotei să îndure greutățile în calitate de soldat pentru că aceasta este o luptă cu toate lucrurile care se petrec pe un câmp de luptă. Slăbiciuni, oboseală și frică, nu-i așa? Toate aceste lucruri vin, dar Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume și nu există nimic care să poată birui Viața Seminței care este înăuntru, Viața lui Hristos. Ea este cea care are biruință după biruință după biruință.

Fratele Branham a spus în **Adevărata Pecete a Paștelui:**

„Creștinul nu cere lucruri ușoare. Noi nu suntem... Astăzi există atât de multe făgăduințe făcute printre creștini; atât de mulți predicatori le promit oamenilor lucruri false. „Dacă vii la Hristos, toate problemele tale se vor rezolva.” Dar eu vă spun: ele încep abia atunci când veniți la Hristos. Atunci voi îmbrăcați o uniformă, luați o armă și intrați pe câmpul de luptă. Calea creștină nu este un pat cu flori, ci este o bătălie din primul ceas în care începeți, până când duhul vostru este eliberat prin moarte. Voi nu sunteți la un picnic, ci sunteți pe un câmp de bătălie. Astfel, ne sunt făgăduite aceste lucruri.”

Cred că ar trebui să începem să ne încurajăm diferit față de cum am făcut-o până acum. Când cineva zice: „Frate, mă simt cumplit. Am dureri în tot corpul”, noi spunem: „Oh cât de rău îmi pare pentru tine!” Dar cred că ar trebui să începem să spunem: „Nu suntem la picnic!”

„Oh frate, am un coleg de serviciu care îmi creează tot timpul probleme,” noi spunem „Frate, îmi pare atât de rău. Poate ar trebui să-ți iei o slujbă nouă!” Haideti să ne schimbăm limbajul și să spunem: „Nu suntem la picnic, acesta este un câmp de bătălie.”

Unele surori spun: „Lucrurile merg atât de rău! Copiii nu ascultă, totul izbucnește deodată, soțul meu nu înțelege și nu-mi oferă sprijinul de care am nevoie, totul se năruiește!” Oh soră, nu suntem la picnic. Dacă am putea ține minte aceasta, prieteni!

Făgăduința conform căreia ne facem o idee greșită despre viața creștină aduce așteptări mari, iar așteptările mari aduc întotdeauna dezamăgiri mari. Eu nu sunt împotriva propovăduirii unui mesaj încurajator, pentru că uneori avem nevoie de aceasta, este o reîmprospătare a faptului că eu pot pretinde Cuvântul, și El va birui. Dar dacă rămânem în atmosfera aceea, s-ar putea să nu mai conștientizăm că aceasta este o bătălie. Noi nu cerem lucruri ușoare pentru că trebuie să fie greu. Dacă luptăm o luptă, și ea este grea, trebuie să înțelegem că așa trebuie să fie. Dacă lucrurile sunt dificile, trebuie să înțelegem că așa trebuie să fie; ele nu trebuie să fie ușoare, nu trebuie să umblăm pe un pat cu flori, nu trebuie să fie drăguț, ci acesta este un război în care tot iadul a dat buzna pe pământ. Cum va arăta acesta în viețile noastre? Cu așteptări greșite vine dezamăgirea, iar cu dezamăgirea vin îndoiala și întrebările. Dar noi trebuie să spunem: „Diavole, aceasta nu înseamnă că eu nu sunt un copil al Domnului, ci este dovada clară, mărturia perfectă că sunt un copil al Lui!”

Diavolul ne va lovi greu și ne va face să ne îndoim că Dumnezeu ne iubește, dar noi ar trebui să spunem: „Diavole, dacă nu sunt parte din Dumnezeu, de ce mă deranjezi atât de mult? Lasă-mă în pace!” Dar există un motiv. El încearcă să distrugă ceea ce este o amenințare pentru împărăția lui.

În ***Cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată***, fratele Branham a spus:

„Această mare primă bătălie care s-a dat vreodată a început în ceruri, când Mihail și Îngerii Săi au luptat împotriva lui Lucifer și a îngerilor lui. Această primă bătălie a fost în ceruri. Așadar, păcatul nu își are originea pe pământ, ci în ceruri.

Apoi a fost aruncat jos din cer, izgonit din cer pe pământ și a căzut peste ființele umane. Atunci, bătălia dintre îngeri, a devenit o bătălie umană. Satan a venit să nimicească creația lui Dumnezeu, ceea ce a creat Dumnezeu pentru Sine. Satan a venit să nimicească aceasta. Acesta a fost scopul lui, să o distrugă. Atunci bătălia a început aici pe pământ, a început în noi, și s-a dat încă de atunci.”

Unde are loc bătălia? În noi. De ce este câmpul de bătălie atât de intens uneori? Pentru că noi suntem câmpul de bătălie, locul în care luptă el. În mintea omului se luptă două puteri, totul fiind pe masă. Totul! Împărăția diavolului și Împărăția lui Dumnezeu, totul este aici, confruntându-se în aceste timpuri din urmă. Dar Dumnezeu a făgăduit că va exista o Mireasă care nu va cădea. Ea va fi cea ultimă opoziție glorioasă pentru că va sta numai și numai pe Cuvânt. Nu pe sentimente sau circumstanțe, ci pe descoperirea Cuvântului. Când totul va arăta rău, Ea va crede că totul va fi bine, deoarece noi cunoaștem făgăduința pentru ceasul acesta.

Să mai citim un verset înainte de încheiere, acesta fiind Romani 16.20:

„Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi! Amin.”

Este un verset care ne este foarte familiar, pe care l-am citit mult aici și probabil că-l vom mai citi la fel de mult. Cuvântul „va zdrobi” înseamnă „a face bucăți”, fiind vorba de o nimicire.

Cuvântul spune: *„Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre”*, iar noi ne mirăm că Satana este după noi. Ne mirăm de ce ne urmărește Diavolul, de ce vine după noi și încearcă să ne nimicească. O face pentru că în acest verset este făgăduit că el va fi nimicit. De aceea, încearcă să ne nimicească.

Să ne ridicăm în picioare.

Când înțelegem ce se petrece în jurul nostru, ar trebui să spunem: „Așa arată o bătălie! Așa arată războiul duhovnicesc! Nu așteptăm o cale presărată cu flori și nici confort, ci o bătălie!” Dar această bătălie va avea rezultatul pe care îl așteptăm. Tot ce trebuie să facem noi, este să rămânem la descoperirea dată de Dumnezeu. Să nu ne întoarcem nici la dreapta, nici la stânga. Să nu-l lăsăm pe

Diavol să ne ia din inimă ceea ce știm că este Adevărat. Să continuăm să le repetăm, să le mărturisim, să le vorbim și să ținem Adevărul pe buzele noastre spunând: „Cred acest Mesaj! Sunt parte din El!” Să spunem din când în când: „Suntem noi!”

Poate nu ne simțim bine în trup, nu putem înțelege toate bucățile, dar suntem noi. Dumnezeu ne-a ales pe noi. Noi suntem vasele alese de El ca să-și încheie lucrarea astăzi. Dumnezeule, dorim s-o închei. Noi depindem de El. Noi nu putem face nimic, dar El a avut nevoie de un vas, acesta fiind vasul Său. El ne-a ales pe noi. Noi știm că El ne-a ales, că facem parte din Împărăția Sa și din Mireasa timpului de sfârșit. Doamne, noi mergem înainte. Această armată nu este în retragere, indiferent cât de amenințătoare par forțele ce ni se opun. Această armată nu este în retragere, ci este o armată măreață care mășăluiește înainte, o armată invincibilă. Nu vorbim despre faptul că Ea nu poate fi atinsă sau rănită, nu este faptul că Ea nu poate fi afectată, nu aceasta o face invincibilă, ci faptul că indiferent ce se va petrece astăzi, Ea nu va fi biruită. Nimic nu va opri scopul lui Dumnezeu de a veni la suprafață în viețile noastre, iar scopul lui Dumnezeu astăzi este să-l zdrobească pe Satan sub picioarele voastre, în scurt timp.

Dumnezeu o va face folosind aceste vase, iar noi vom sta pe poziții în timp ce El va face aceasta. Eu spun: „Doamne, ajută-ne! Ajută-ne Doamne!” Mă rog ca Dumnezeu să ne dea înțelegere și descoperire asupra acestor lucruri, ca să știm ce se petrece în jurul nostru. Să nu-l lăsăm pe Diavolul să ne mintă. Noi știm ce se petrece, știm că acesta este un război duhovnicesc, este rezultatul eliberării iadului pe pământ: două sute de milioane de demoni care vin împotriva acestei Mirese; aceasta este ceea ce trăim noi astăzi. Nu este ceea ce ne spune Diavolul că este, ci ceea ce trăim noi astăzi este ce ne spune Cuvântul. Este iadul care încearcă să împiedice progresul Miresei pentru ca Satan să-și poată menține împărăția încă puțin. Dar eu vreau să-i spunem Diavolului că noi nu renunțăm, că niciodată nu vom fi învinși sau opriți, și nu din pricina firii sau a minții, ci din cauza unei făgăduințe pe care o avem în Cuvânt. Noi știm că Cuvântul este în Ea și numai în Ea, nemaexistând nicio altă opțiune. Dumnezeu trebuie să folosească aceste picioare ca să-l nimicească pe Satan în curând, iar noi facem parte din aceasta, suntem noi. Credeți aceasta? Putem spune: „Suntem noi!”? Nu prin puterea sau tăria noastră, ci prin Duhul Său, dar suntem tot noi. Uneori suntem descurajați,

doborâți, dezorientați, uneori fugim și încercăm să ne ascundem, și ne rugăm ca Domnul să ne ierte, dar suntem tot noi. Suntem tot noi, cei pe care Dumnezeu i-a ales, suntem tot noi cei care facem parte din Mireasă, este tot Hristos în noi care este descoperirea tuturor lucrurilor, suntem tot noi.

Noi facem parte din Mireasă în timpul acesta de sfârșit. Noi suntem manifestarea Cuvântului astăzi. Dumnezeu să ne ajute să gândim și să acționăm corect, iar descoperirea să depășească orice gând din mintea noastră. Atunci când întunericul încearcă să pătrundă înăuntru, descoperirea să spulbere și să scoată afară întunericul îndoielii, a confuziei, al problemelor.

Fie ca descoperirea să spulbere acest întuneric și să spunem: „Suntem noi! Noi suntem manifestarea Cuvântului astăzi! Hristos în mine va avea biruință. Noi nu vom fi învinși, ci vom sta pe acest Cuvânt și vom fi aici până la sfârșit”, pentru că El ne-a făgăduit că suntem noi. Când privim la Biblie, înțelegem că suntem noi; când privim la Mesaj, înțelegem că suntem noi. Indiferent ce se petrece, suntem noi. Indiferent câte greșeli facem, suntem noi. Indiferent cât de mare este confuzia sau întunericul, suntem tot noi. Noi suntem cei prin care El a făgăduit că va duce lupta și prin care va avea biruința. Așadar, vom sta pe loc pentru ca El să facă ceea ce a făgăduit că va face în noi. Să ne rugăm!

-Amin-